

Τι είναι η Αλήθεια; - Αριθμός Τρία

Ο Δρόμος προς Εμμάους

Jeff Pippenger

2023-09-07

Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, αμέσως μετά τον Μυστικό Δείπνο και έως ότου ο Ιησούς μεταβεί στον Κήπο της Γεθσημανή, υπάρχει μία εκτενής αφήγηση από το δέκατο τέταρτο κεφάλαιο έως το τέλος του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου. Προτίθεται να εξετάσω αυτά τα κεφάλαια στο επόμενο άρθρο. Το παρόν άρθρο αποτελεί τη βάση επάνω στην οποία θα οικοδομηθεί η κατανόηση εκείνων των κεφαλαίων. Όσον αφορά τη γραμμή μεταρρυθμίσεως της ιστορίας του Χριστού, ο διάλογος του Χριστού με τους μαθητές Του σε εκείνα τα κεφάλαια τοποθετείται αμέσως μετά τη θριαμβευτική είσοδο και ακριβώς πριν από τον σταυρό. Ο Ιησούς εισήλθε στα Ιεροσόλυμα, έπειτα έλαβε το τελικό Του γεύμα με τους μαθητές, κατόπιν λαμβάνει χώρα η αφήγηση, και στη συνέχεια μεταβαίνει στη Γεθσημανή, και τα μεσάνυχτα της ίδιας εκείνης ημέρας συλλαμβάνεται, και άρχισε η επταβάθμια διαδικασία που οδηγεί στη σταύρωση. Αυτός και οι μαθητές ήταν προφητικώς τοποθετημένοι αμέσως μετά τη συνάθροιση κατασκήνωσης του Exeter και ακριβώς πριν από τη Μεγάλη Απογοήτευση, σε μία ιστορία που παριστάνεται από το κίνημα του εβδόμου μηνός. Στην αφήγηση που αρχίζει αμέσως μετά τον Μυστικό Δείπνο, το πρώτο πράγμα που λέγει ο Ιησούς είναι:

Ας μη ταραττείται η καρδιά σας· πιστεύετε στον Θεό, πιστεύετε και σε μένα. Ιωάννης 14:1.

Γνωρίζοντας ότι μια μεγάλη απογοήτευση απείχε μόνον λίγες ώρες, ο Ιησούς επεδίωξε να ενδυναμώσει τους μαθητές Του για την επερχόμενη κρίση. Η κρυμμένη γραμμή της προφητείας μέσα στα τέσσερα ορόσημα που συνθέτουν τα γεγονότα τα οποία συμβολίζονται ως οι επτά βροντές είναι η ιστορία μέσα στην οποία εκτυλίσσονται αυτά τα τρία στάδια της αφήγησης στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη. Αυτή η κρυμμένη γραμμή, μέσα στις επτά βροντές, αντιπροσωπεύει την ιστορία από την πρώτη απογοήτευση έως την τελευταία απογοήτευση.

Ακριβώς προτού ο Ιησούς τους πει «ας μη ταραττείται» η καρδιά τους, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης είχε φύγει από το δείπνο για να μεταβεί στο Σανχεντρίν για τρίτη και τελευταία φορά. Όταν έφυγε από το δείπνο για την τρίτη αυτή συνάντησή, έκλεισε η περίοδος της δοκιμασίας του.

Στο πλαίσιο της κρυμμένης γραμμής μέσα στο σύμβολο των επτά βροντών, η θριαμβευτική είσοδος του Χριστού αντιπροσωπεύει την Κραυγή του Μεσονυκτίου, όπου φανερώνονται δύο τάξεις προσκυνητών. Το ορόσημο του μεσαίου γράμματος της εβραϊκής, το οποίο χρησιμοποιείται για να σχηματισθεί η εβραϊκή λέξη «αλήθεια», είναι το δέκατο τρίτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου. Το δεκατρία αντιπροσωπεύει την ανταρσία, και ως προφητικό ορόσημο αντιπροσωπεύει την Κραυγή του Μεσονυκτίου, όπου οι μωρές παρθένες αντιπροσωπεύουν μια εκδήλωση ανταρσίας, όπως και ο Ιούδας κατά το ορόσημο της θριαμβευτικής εισόδου.

«Υπήρξαν και πάντοτε θα υπάρχουν ζιζάνια ανάμεσα στο σιτάρι, οι μωρές παρθένες μαζί με τις φρόνιμες, εκείνοι που δεν έχουν λάδι στα αγγεία τους μαζί με τις λυχνίες τους. Υπήρχε

ένας φιλάργυρος Ιούδας στην εκκλησία που ο Χριστός ίδρυσε επί της γης, και θα υπάρχουν Ιούδες στην εκκλησία σε κάθε στάδιο της ιστορίας της». Signs of the Times, 23 Οκτωβρίου, 1879.

Όταν ο Ιούδας επέστρεψε τα χρήματα, ομολόγησε την προδοσία του στον Καϊάφα και κατόπιν στον Χριστό, τότε πήγε να κρεμαστεί. Καθώς έβγαινε από το πραιτώριο, αναφώνησε με τα ίδια ακριβώς λόγια που εκφράζουν το δίλημμα της μωρής παρθένου, όταν αναγνωρίζει ότι δεν απέκτησε το έλαιο.

«Ο Ιούδας είδε ότι οι ικεσίες του ήσαν μάταιες, και όρμησε έξω από την αίθουσα αναφωνώντας: Είναι πολύ αργά! Είναι πολύ αργά! Ένωσε ότι δεν μπορούσε να ζησει για να δει τον Ιησού σταυρωμένο, και μέσα στην απελπισία του βγήκε και κρεμάστηκε.» Desire of Ages, 722.

Ο Ιούδας απεικονίζει ένα ψευδές μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής ως εξής: «όρμησε έξω από την αίθουσα αναφωνώντας: Είναι πολύ αργά! Είναι πολύ αργά!» Το μήνυμα πάντοτε εκδηλώνει δύο τάξεις προσκυνητών, και όπως ακριβώς στην ιστορία των Μιλλεριτών οι μωρές παρθένες συνεχίζουν, αφού φθάσει το αληθινό μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής, με ένα ψευδές μήνυμα. Έτσι, στην ιστορία των Μιλλεριτών έχουμε το κίνημα που εξέλεξε τον William Miller ως ηγέτη, ενώ απέρριπτε το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και αντιτασσόταν στο μικρό ποίμνιο που ακολούθησε τον Χριστό στα Άγια των Αγίων.

«Ο νους μου μεταφέρθηκε στο μέλλον, όταν θα δοθεί το σύνθημα. “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού.” Όμως μερικοί θα έχουν καθυστερήσει να προμηθευτούν το λάδι για την αναπλήρωση των λυχνariών τους, και πολύ αργά θα διαπιστώσουν ότι ο χαρακτήρας, ο οποίος παριστάνεται από το λάδι, δεν μεταβιβάζεται.» Review and Herald, 11 Φεβρουαρίου 1896.

Το τρίτο ορόσημο της κρυμμένης ιστορίας αντιπροσωπεύει την κρίση και παριστάνεται από το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου. Το γράμμα είναι το «Ταν», και όταν γράφεται έχει το σχήμα σταυρού. Ο σταυρός αντιπροσωπεύει την κρίση.

Από την πρώτη απογοήτευση στην ιστορία των Μιλλεριτών έως την Κραυγή του Μεσονυκτίου, ή από το γράμμα άλφα έως το δέκατο τρίτο γράμμα, υπάρχει ένα ορόσημο που αντιπροσωπεύει μια χρονική περίοδο, η οποία ταυτοποιείται ως ο καιρός της αναβολής στην παραβολή των δέκα παρθένων, ένας καιρός αναβολής που βρίσκεται επίσης στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ. Από την Κραυγή του Μεσονυκτίου, ή το δέκατο τρίτο γράμμα της ανταρσίας, έως τη μεγάλη απογοήτευση, το τελευταίο γράμμα του αλφαβήτου, υπάρχει επίσης μια χρονική περίοδος, η οποία ονομάστηκε «κίνημα του εβδόμου μηνός», όχι επειδή διήρκεσε επτά μήνες, αλλά επειδή το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου προσδιόριζε ότι ο Χριστός θα ερχόταν τη δέκατη ημέρα του εβδόμου μηνός του Ιουδαϊκού ημερολογίου, η οποία ήταν η Ημέρα του Εξιλασμού.

Το πλαίσιο της αφήγησης από το δέκατο τέταρτο έως το δέκατο όγδοο κεφάλαιο του Ιωάννη αρχίζει σε μια χρονική περίοδο που προτυπώνει το κίνημα του έβδομου μήνα της Μιλλεριτικής ιστορίας. Το βάρος της αφήγησης του ευαγγελίου του Ιωάννη είναι να προετοιμάσει τους μαθητές για την επερχόμενη κρίση του σταυρού (το γράμμα «Ταβ»). Ο Χριστός, επομένως, προσδιορίζει

ότι από τον θάνατό Του έως ότου αναληφθεί προς τον Πατέρα Του και επιστρέψει, αυτό θα αποτελούσε για τους μαθητές Του μια περίοδο θλίψεως, αβεβαιότητας και απογοητεύσεως. Όπως συμβαίνει με τα προφητικά χαρακτηριστικά όλων των πρώτων απογοητεύσεων που εκπροσωπούνται στη μαρτυρία των γραμμών μεταρρυθμίσεως, η απογοήτευση περιλαμβάνει μια κατάσταση που προκαλείται από την παραγνώριση μιας προηγουμένως αποκεκαλυμμένης σημαντικής αληθείας. Ο θάνατος του Χριστού επί του σταυρού ήταν και είναι μια σημαντική αλήθεια, και Εκείνος είχε πει στους μαθητές άμεσα ότι επρόκειτο να σταυρωθεί και να αναστηθεί, αλλά η κρίση ήταν τόσο μεγάλη, τόσο συντριπτική, ώστε λησμόνησαν εκείνο το οποίο έπρεπε να είχαν ενθυμηθεί.

«Όταν ο Χριστός, η Ελπίδα του Ισραήλ, εκρεμάσθη επί του σταυρού και υψώθηκε, καθώς είχε πει στον Νικόδημο ότι θα συνέβαινε, η ελπίδα των μαθητών πέθανε μαζί με τον Ιησού. Δεν μπορούσαν να εξηγήσουν το ζήτημα. Δεν μπορούσαν να κατανοήσουν όλα όσα τους είχε πει εκ των προτέρων ο Χριστός σχετικά με αυτό.» Faith and Works, 63.

Το βάρος ολόκληρης της αφήγησης στα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη με τα οποία ασχολούμαστε ήταν ότι ο Ιησούς προετοίμαζε τους μαθητές Του για την περίοδο της απογοητεύσεως που επρόκειτο να βιώσουν, αρχίζοντας από τη μεσονύκτια σύλληψη του Ιησού, έως ότου Εκείνος επέστρεψε αφού ανήλθε προς τον Πατέρα Του. Στα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη, εκείνη η χρονική περίοδος κατά την οποία ο Χριστός ήταν μακριά από τους μαθητές αποτελεί περίοδο καθυστερήσεως. Ιστορικά, εκείνη η χρονική περίοδος, την οποία προσδιορίζω ως περίοδο καθυστερήσεως, έλαβε χώρα μετά την κρίση του σταυρού. Στα τέσσερα κεφάλαια που ετοιμαζόμαστε να εξετάσουμε, αυτά προφητικά αντιπροσωπεύουν την περίοδο καθυστερήσεως που αρχίζει με την πρώτη απογοήτευση, όχι μετά τη μεγάλη απογοήτευση του σταυρού.

Γιατί υποστηρίζω ότι η τελευταία απογοήτευση, για την οποία ο Χριστός προετοίμαζε τους μαθητές Του, προτύπωνε την πρώτη απογοήτευση, η οποία, στη γραμμή μεταρρυθμίσεως του Χριστού, ήταν ο θάνατος του Λαζάρου; Το ερώτημα αυτό πρέπει να επιλυθεί προτού μπορέσουμε να δούμε την αφήγηση στα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη υπό το φως που στηρίζει τις αλήθειες οι οποίες τώρα αποσφραγίζονται σε σχέση με την κεκρυμμένη ιστορία των επτά βροντών.

Στην ιστορία του Χριστού, το χρονικό διάστημα μεταξύ του θανάτου και της αναστάσεως του Λαζάρου αντιστοιχεί στον χρόνο της καθυστερήσεως. Έπειτα ο Χριστός μεταβαίνει στα Ιεροσόλυμα για τη θριαμβευτική είσοδό Του. Ο Χριστός, στο Ιωάννη ιδ', ομιλεί προς τους μαθητές Του εντός της ιστορίας εκείνου που επρόκειτο να είναι το κίνημα του εβδόμου μηνός, το οποίο άρχισε όταν ο χρόνος της καθυστερήσεως είχε ήδη λήξει με την άφιξη του αγγέλματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου, που εγκαινίασε το κίνημα του εβδόμου μηνός.

Για να κατανοηθεί πώς η εβραϊκή λέξη «αλήθεια» επιβεβαιώνει την ταύτιση της κρυμμένης ιστορίας, η οποία έχει αποσφραγιστεί από τη συμβολική ιστορία των επτά βροντών, απαιτείται προσεκτική ανάλυση του μηνύματος που ο Χριστός έδινε τότε στους μαθητές του στο κατά Ιωάννην, από το δέκατο τέταρτο έως το δέκατο έβδομο κεφάλαιο. Ένα παράδειγμα του οροσήμου της μεγάλης απογοήτευσης που χρησιμοποιείται για να καταδείξει το ορόσημο της πρώτης απογοήτευσης μπορεί να αναγνωριστεί στην εμπειρία των μαθητών στον δρόμο προς Εμμαούς.

Αυτό που έθεσε τέλος στον χρόνο της καθυστέρησης στην ιστορία του Μιλλεριτικού κινήματος ήταν η διόρθωση της προηγουμένως αποτυχημένης πρόβλεψης του 1843. Το έργο του Samuel Snow στην ανάπτυξη του μηνύματος που εγκαινίασε το κίνημα του εβδόμου μηνός, το οποίο κατέληξε στη Μεγάλη Απογοήτευση, μπορεί να ιχνηλατηθεί ιστορικά, παρακολουθώντας την αύξηση της κατανόησης του Samuel Snow μέσα από τα δημοσιευμένα του κείμενα και τις δημόσιες παρουσιάσεις του που οδήγησαν μέχρι τη συνάθροιση κατασκήνωσης στο Exeter. Το θεόπνευστο σχόλιο προσεγγίζει αυτή την εξέλιξη διαφορετικά από την απλή ιστορική ανάπτυξη του τελικού μηνύματος του Snow. Η Αδελφή White μάς πληροφορεί ότι το μήνυμα αναγνωρίστηκε όταν ο Κύριος απέσυρε το χέρι Του από ένα σφάλμα στους αριθμούς επάνω στο διάγραμμα του Αββακούμ για το 1843.

«Είδα τον λαό του Θεού χαρούμενο μέσα στην προσδοκία, να αναμένει τον Κύριό του. Αλλ' ο Θεός είχε σκοπό να τους δοκιμάσει. Το χέρι Του κάλυψε ένα σφάλμα στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων. Εκείνοι που ανέμεναν τον Κύριό τους δεν ανακάλυψαν αυτό το σφάλμα, και οι πλέον μορφωμένοι άνδρες, που αντιτάσσονταν στον χρόνο, επίσης δεν κατόρθωσαν να το διακρίνουν. Ο Θεός είχε σκοπό ο λαός Του να υποστεί απογοήτευση. Ο χρόνος παρήλθε, και εκείνοι που είχαν προσβλέψει με χαρμόσυνη προσδοκία στον Σωτήρα τους έγιναν λυπημένοι και αποκαρδιωμένοι, ενώ εκείνοι που δεν είχαν αγαπήσει την εμφάνιση του Ιησού, αλλά είχαν δεχθεί το μήνυμα από φόβο, ευχαριστήθηκαν που δεν ήλθε κατά τον χρόνο της προσδοκίας. Η ομολογία τους δεν είχε επηρεάσει την καρδιά ούτε είχε καθαρίσει τη ζωή. Η παρέλευση του χρόνου ήταν άριστα υπολογισμένη ώστε να αποκαλύψει τέτοιες καρδιές. Αυτοί ήταν οι πρώτοι που στράφηκαν και χλεύασαν τους θλιμμένους, απογοητευμένους, οι οποίοι πράγματι αγαπούσαν την εμφάνιση του Σωτήρα τους. Είδα τη σοφία του Θεού στο να δοκιμάζει τον λαό Του και να του δίδει μία διερευνητική δοκιμασία, για να αποκαλυφθούν εκείνοι που θα υπαναχωρούσαν και θα οπισθοχωρούσαν κατά την ώρα της δοκιμασίας.»

«Ο Ιησούς και πάσα η ουράνια στρατιά έβλεπαν με συμπάθεια και αγάπη εκείνους οι οποίοι, με γλυκιά προσδοκία, είχαν λαχταρήσει να ιδούν Εκείνον τον οποίον η ψυχή τους αγαπούσε. Άγγελοι αιωρούνταν γύρω τους, για να τους στηρίξουν στην ώρα της δοκιμασίας τους. Εκείνοι που είχαν αμελήσει να δεχθούν το ουράνιο μήνυμα αφέθηκαν στο σκοτάδι, και η οργή του Θεού εξήφθη εναντίον τους, επειδή δεν ήθελαν να δεχθούν το φως το οποίο Εκείνος τους είχε στείλει από τον ουρανό. Εκείνοι οι πιστοί, απογοητευμένοι άνθρωποι, οι οποίοι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν γιατί ο Κύριός τους δεν ήλθε, δεν αφέθηκαν στο σκοτάδι. Πάλι οδηγήθηκαν στις Γραφές τους, για να ερευνήσουν τις προφητικές περιόδους. Το χέρι του Κυρίου απομακρύνθηκε από τους αριθμούς, και το σφάλμα εξηγήθηκε. Είδαν ότι οι προφητικές περίοδοι έφθαναν έως το 1844, και ότι η ίδια απόδειξη την οποία είχαν παρουσιάσει για να δείξουν ότι οι προφητικές περίοδοι έκλειναν το 1843, αποδείκνυε ότι αυτές θα έληγαν το 1844. Φως από τον Λόγο του Θεού έλαμψε επάνω στη θέση τους, και ανακάλυψαν έναν χρόνο καθυστέρησης — “Εάν βραδύνη [το όραμα], πρόσμενε αυτό.” Μέσα στην αγάπη τους για την άμεση έλευση του Χριστού, είχαν παραβλέψει τη βραδύτητα του οράματος, η οποία ήταν προορισμένη να φανερώσει τους αληθινά προσμένοντες. Πάλι είχαν ένα χρονικό σημείο. Πλην όμως, είδα ότι πολλοί από αυτούς δεν μπορούσαν να υπερβούν τη σφοδρή απογοήτευσή τους, ώστε να έχουν εκείνον τον βαθμό ζήλου και ενεργητικότητας που

είχε χαρακτηρίσει την πίστη τους το 1843.»

«Ο Σατανάς και οι άγγελοί του θριάμβευσαν εναντίον τους, και εκείνοι που δεν ήθελαν να δεχθούν το μήνυμα συνεχάρησαν τους εαυτούς τους για τη διορατική τους κρίση και τη σοφία τους, επειδή δεν δέχθηκαν την πλάνη, όπως την αποκαλούσαν. Δεν αντιλαμβάνονταν ότι απέρριπταν τη βουλή του Θεού εναντίον του εαυτού τους και ότι συνεργάζονταν με τον Σατανά και τους αγγέλους του, ώστε να φέρουν σύγχυση στον λαό του Θεού, ο οποίος ζούσε το ουρανόσταλτο μήνυμα.»

«Οι πιστοί στο μήνυμα αυτό υφίσταντο καταπίεση μέσα στις εκκλησίες. Για ένα διάστημα, όσοι δεν ήθελαν να δεχθούν το μήνυμα συγκρατούνταν από φόβο, ώστε να μη θέσουν σε πράξη τα αισθήματα της καρδιάς τους· όμως η παρέλευση του χρόνου αποκάλυψε τα αληθινά τους αισθήματα. Επιθυμούσαν να φιμώσουν τη μαρτυρία την οποία όσοι ανέμεναν αισθάνονταν υποχρεωμένοι να δώσουν, ότι οι προφητικές περίοδοι εκτείνονταν έως το 1844. Με σαφήνεια οι πιστοί εξήγησαν το σφάλμα τους και παρέθεσαν τους λόγους για τους οποίους ανέμεναν τον Κύριό τους το 1844. Οι αντιτιθέμενοί τους δεν μπορούσαν να προβάλλουν κανένα επιχειρήμα εναντίον των ισχυρών λόγων που είχαν εκτεθεί. Όμως η οργή των εκκλησιών εξάφθηκε· ήταν αποφασισμένες να μην ακούσουν τις αποδείξεις και να αποκλείσουν τη μαρτυρία από τις εκκλησίες, ώστε οι άλλοι να μην μπορέσουν να την ακούσουν. Όσοι δεν τολμούσαν να στερήσουν από τους άλλους το φως που ο Θεός τους είχε δώσει, αποκλείστηκαν από τις εκκλησίες· αλλά ο Ιησούς ήταν μαζί τους, και αυτοί χαίρονταν στο φως του προσώπου Του. Ήταν προετοιμασμένοι να δεχθούν το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου». Early Writings, 235–237.

Η ιστορία που μόλις εκτέθηκε περιγράφει, μεταξύ άλλων, την εμπειρία της 18ης Ιουλίου 2020· όμως το σημείο το οποίο επιθυμώ να εξετάσετε είναι ότι η κατανόηση η οποία αντιπροσωπεύεται από το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπως δόθηκε από τον Samuel Snow στην κατασκοπική σύναξη του Exeter, αντιπροσωπεύεται όχι από το ιστορικό έργο του Snow, αλλά από την ενέργεια του χεριού του Κυρίου. Το χέρι Του είχε καλύψει ένα σφάλμα, και όταν Εκείνος απέσυρε το χέρι Του, τότε οι Μιλλεριστίες μπόρεσαν να κατανοήσουν την απογοήτευσή τους, και επίσης να κατανοήσουν ότι είχαν υπάρξει μέσα στην περίοδο που παριστάνεται ως ο χρόνος της καθυστέρησης.

Η απόσυρση της χειρός Του αποτελεί ζωτικό στοιχείο στην περίπτωση των μαθητών που βρίσκονταν καθ' οδόν προς Εμμαούς. Προτυπώνει το τέλος της περιόδου που είναι γνωστή ως ο καιρός της αναμονής και καταλήγει στη νόηση που αντιπροσωπεύεται από το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Ωστόσο, η απεικόνιση της Εμμαούς έλαβε χώρα μετά τον σταυρό, ο οποίος αντιπροσωπεύει τη Μεγάλη Απογοήτευση, όχι την πρώτη απογοήτευση του θανάτου του Λαζάρου.

Και ιδού, δύο ἐξ αὐτῶν ἐπορεύοντο αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἰς κώμην καλουμένην Ἐμμαοῦς, ἀπέχουσαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ὡσεὶ ἐξήκοντα σταδίου. Καὶ συνωμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τούτων τῶν συμβεβηκότων. Καὶ ἐγένετο, ἐνῶ ὡμίλουν καὶ διελογίζοντο, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο μετ' αὐτῶν. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο, τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν. Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὕς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους

περιπατούντες, και ἔστε σκυθρωποί; Λουκᾶς 24:13–16.

Ἡ λέξη «οφθαλμοί» στο χωρίο αντιπροσωπεύει τὴν ὄραση, περισσότερο παρά το ἴδιο το ὄργανο τοῦ οφθαλμοῦ. Ἡ λέξη «κρατοῦντο» σημαίνει δύναμη. Οἱ μαθητές δεν ἦταν σε θέση να κατανοήσουν το ὄραμα τοῦ σταυροῦ, διότι ὁ Χριστός εἶχε καλύψει τὴν ικανότητά τους να διακρίνουν το προφητικό ὄραμα τοῦ σταυροῦ. Ἡ χεὶρ τοῦ Χριστοῦ εἶναι σύμβολο τῆς δυνάμεώς Του. Ἡ λύπη που διέκρινε ὁ Ἰησοῦς αντιπροσώπευε τὴ μεγάλη τους απογοήτευση. Ὑστερα ἀπὸ περαιτέρω συζήτηση ἐκ μέρους τῶν απογοητευμένων μαθητῶν, ὁ Χριστός ἀρχισε να ομιλεῖ.

Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτούς· Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν εἰς πάντα ὅσα ἐλάλησαν οἱ προφῆται· δὲν ἔπρεπε ὁ Χριστὸς νὰ πάθῃ ταῦτα καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ ἀρχίζων ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ καὶ ἀπὸ πάντας τοὺς προφῆτας, διερμήνευεν εἰς αὐτοὺς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ. Καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν κόμην, ὅπου ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο ὅτι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μακρότερον. Ἀλλὰ αὐτὸν παρεβίασαν, λέγοντες· Μείνον μεθ' ἡμῶν, διότι πλησιάζει ἑσπέρα καὶ ἡ ἡμέρα ἔχει προχωρήσει πολὺ. Καὶ εἰσηλθε διὰ νὰ μείνῃ μετ' αὐτῶν. Λουκᾶς 24:25–29.

Ὁ Ἰησοῦς κατηύθυνε τοὺς μαθητές χρησιμοποιώντας τὴν «ιστορικιστική» μεθοδολογία τῆς βιβλικῆς ἐρμηνείας, φέροντας τὶς προφητικὲς γραμμὲς ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ καὶ ἐπειτα μέσω τῆς ἱερῆς ἱστορίας, ὥστε να προσδιορίσει τὴν ἱστορία τοῦ σταυροῦ. Ὁ Ἰησοῦς χρησιμοποίησε τὶς γραμμὲς τῆς προηγούμενης προφητικῆς ἱστορίας, οἱ ὁποῖες αντιπροσωπεύουν τὰ ἀρχαία μονοπάτια καὶ τὴ μεθοδολογία «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς», για να διδάξει τοὺς απογοητευμένους μαθητές. Ὅταν φάνηκε ὅτι θα συνέχιζε το ταξίδι Του χωρὶς αὐτούς, ἐκεῖνοι Τον παρεκάλεσαν ἐπίμονα να εἰσέλθῃ καὶ να μείνῃ μαζί τους. Βρίσκονταν στον χρόνο τῆς καθυστέρησης, καὶ ὁ Χριστός ἐπρόκειτο να απομακρύνῃ το χεῖρι Του ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ὅταν το χεῖρι Του απομακρυνόταν, ὁ χρόνος τῆς καθυστέρησης θα ἔληγε, καὶ καθὼς ἐσπευδαν μέσα στο σκοτάδι πίσω στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ πρὸς τοὺς ἑνδεκα μαθητές, προεικόνιζαν τὴν ταχύτητα τῆς μετάδοσης τοῦ μηνύματος τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου.

Καὶ ἐγένετο, ἐνὼ ἐκάθητο μετ' αὐτῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τὸν ἄρτον, καὶ εὐλόγησε, καὶ ἔκοψε, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτούς. Καὶ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἔγινε ἄφαντος ἀπ' αὐτῶν. Λουκᾶς 24:31.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπέσυρε τὸ χεῖρι Του που κρατοῦσε τὴ διάνοιά τους ὡς πρὸς τὴν κατανόηση τῆς προφητικῆς ὁράσεως, καὶ ὅταν τὸ ἐπραξε, Τον ἐγνώρισαν. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶχε φέρεῖ το μήνυμα τῆς Μεσονυκτίου Κραυγῆς, καὶ ἐκεῖνοι τὸ ἔλαβαν ἐνὼ ἔτρωγαν, διότι κάθε μήνυμα πρέπει να φαγωθεῖ. Ἀμέσως ἐσπευσαν «σαν παλιρροϊκό κύμα ἐπάνω στὴ γῆ» για να τὸ αναγγείλουν στους ἑνδεκα μαθητές.

Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Δεν ἐκαίετο ἡ καρδία ἡμῶν ἐν ἡμῖν, ὅταν ἐλάλει πρὸς ἡμᾶς καθ' ὁδόν, καὶ ὅταν ἠνοιγεν εἰς ἡμᾶς τὰς γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτὴν τὴν ὥραν, ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὗρον συνηγμένους τοὺς ἑνδεκα καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν, οἵτινες ἔλεγον ὅτι ὁ Κύριος ὄντως ἀνέστη καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Σίμωνα. Καὶ αὐτοὶ διηγήθησαν τὰ καθ' ὁδόν, καὶ πὼς ἐγνωρίσθη εἰς αὐτούς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου. Ἐνὼ δε ἐλάλουν ταῦτα, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἔστη ἐν τῷ μέσω αὐτῶν, καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· Εἰρήνη ὑμῖν. Ἐκεῖνοι δε, κατατρομαγμένοι καὶ

έμφοβοι γενόμενοι, ενόμισαν ότι έβλεπον πνεύμα. Και είπε προς αυτούς· Διατί είσθε τεταραγμένοι; και διατί αναβαίνουσι διαλογισμοί εν ταις καρδίαις υμών; Ίδετε τας χείρας μου και τους πόδας μου, ότι εγώ αυτός είμαι· ψηλαφήσατέ με και ίδετε, διότι πνεύμα σάρκα και οστέα δεν έχει, καθώς θεωρείτε εμέ έχοντα. Και αφού είπε τούτο, έδειξεν εις αυτούς τας χείρας και τους πόδας. Και ενώ αυτοί ακόμη δεν επίστευον από την χαράν και εθαύμαζον, είπε προς αυτούς· Έχετε εδώ τι βρώσιμον; Οι δε έδωκαν εις αυτόν μέρος οπτού ιχθύος και από μελικηρίου κηρήθρας. Και λαβών, έφαγεν ενώπιον αυτών. Και είπε προς αυτούς· Ούτοι είναι οι λόγοι, τους οποίους ελάλησα προς υμάς ενώ ήμην έτι μεθ' υμών, ότι πρέπει να πληρωθώσι πάντα τα γεγραμμένα εν τω νόμω του Μωυσέως και εν τοις προφήταις και ψαλμοίς περί εμού. Τότε διήνοιξεν αυτών τον νουν, διά να κατανοώσι τας γραφάς. Λουκάς 24:32-45.

Καθώς συνέβη και με τους μαθητές στον δρόμο προς Εμμαούς, ο Ιησούς παρουσιάζει το μήνυμα με τις ιερές ιστορίες του παρελθόντος της Βίβλου, για να εξηγήσει την ιστορία του θανάτου και της αναστάσεώς Του, και το έπραξε αυτό δίνοντάς τους ένα παράδειγμα φαγητού. Ο λαός του Θεού πρέπει να φάγει το μήνυμα. Μέσα στην αβεβαιότητά τους και τη λύπη τους, ο Ιησούς φέρνει σε τέλος τον χρόνο της καθυστερήσεως που έλαβε χώρα από τον θάνατό Του έως την ανάστασή Του, την ανάληψη και την επιστροφή Του, ανοίγοντας τη διάνοιά τους στο μήνυμα της παρούσας αλήθειας, το οποίο βασιζόταν στο ότι οι ιερές ιστορίες του παρελθόντος συντίθεντο μαζί γραμμή επί γραμμής.

Επομένως, οι δύο μαθητές στην οδό προς Εμμαούς (που αντιπροσωπεύουν τον δεύτερο άγγελο, ο οποίος συνδέεται με και ενδυναμώνεται από το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου) ταυτοποιούν τον χρόνο της καθυστέρησης που ακολούθησε τον σταυρό ως τον χρόνο της καθυστέρησης που προηγήθηκε της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Συνεπώς, η απογοήτευση των μαθητών αντιπροσωπεύει την πρώτη απογοήτευση στην προφητική γραμμή, όχι τη μεγάλη απογοήτευση.

Η διήγησις τής Έμμαους έπαναλαμβάνεται κατόπιν με τούς απογοητευμένους ένδεκα μαθητάς. Ο Ίησοϋς προσέρχεται πλησίον αυτών, τούς διδάσκει περί τής έκπληρώσεως του προφητικού λόγου διά τής μεθοδολογίας του «ίστορισμού» και έπειτα ανοίγει την διάνοιαν αυτών, ενώ τρώγει μετ' αυτών. Η αρχή τής διηγήσεως προσδιορίζει τò τέλος τής διηγήσεως. Ο Ίησοϋς έπειτα προβάλλει τρίτον μάρτυρα εις τò γεγονός ότι ή απογοήτευσις του σταυρου δύναται να εφαρμοσθῆ προφητικῶς εις τήν πρώτην απογοήτευσιν. Παρέχει τόν τρίτον μάρτυρα εις τήν δομήν τής ιστορίας, λέγων αυτοίς να παραμείνουν εν Ίερουσαλήμ έως ότου λάβουν δύναμιν εξ ύψους.

Και είπε προς αυτούς· Ούτως είναι γεγραμμένον, και ούτως έπρεπε ο Χριστός να πάθη και να αναστηθή εκ νεκρών την τρίτην ημέραν· και να κηρυχθή εν τω ονόματι αυτού μετάνοια και άφεσις αμαρτιών εις πάντα τα έθνη, αρχής γενομένης από Ιερουσαλήμ. Και σεις είσθε μάρτυρες τούτων. Και ιδού, εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του Πατρός μου εφ' υμάς· σεις δε καθίσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ, εωσού ενδυθήτε δύναμιν εξ ύψους. Και εξήγαγεν αυτούς έξω έως εις Βηθανίαν, και υψώσας τας χείρας αυτού, ευλόγησεν αυτούς. Και ενώ ευλόγει αυτούς, απεχωρίσθη απ' αυτών και ανεφέρετο εις τον ουρανόν. Και αυτοί προσκυνήσαντες αυτόν, υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης· και ήσαν διαπαντός εν τω ιερώ, αινούντες και ευλογούντες τον Θεόν. Αμήν. Λουκάς 24:46-53.

Η απεικόνιση των μαθητών στον δρόμο προς Εμμαούς προσδιορίζει έναν χρόνο αναμονής που άρχισε με τον θάνατό Του και διήρκεσε έως ότου αναστήθηκε και ανήλθε προς τον Πατέρα Του. Ο χρόνος της αναμονής έληξε για τους μαθητές της Εμμαούς όταν το μήνυμα των γεγονότων του σταυρού εδραιώθηκε διά της μεθοδολογίας τού να συγκεντρώνονται οι γραμμές των ιερών ιστοριών του παρελθόντος, γραμμή επί γραμμή. Έπειτα το μήνυμα μεταφέρθηκε από τους μαθητές όσο ταχύτερα μπορούσαν να το μεταφέρουν. Κατόπιν ο Ιησούς συναντά τους ένδεκα μαθητές· για μία ακόμη φορά γίνεται αναφορά στη λήψη γεύματος, χρησιμοποιείται το «γραμμή επί γραμμή» για να αποδειχθεί το μήνυμα, και όπως και με τους μαθητές της Εμμαούς, τότε ανοίγει τη διάνοιά τους και αναχωρεί. Αλλά όχι προτού προσδιορίσει την ιστορία της αναμονής στην Ιερουσαλήμ, έως ότου ο χρόνος της αναμονής ολοκληρωθεί με την έλευση του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή.

Όταν ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του να παραμείνουν στην Ιερουσαλήμ, αυτό ήταν το τέλος της ιστορίας του δρόμου προς Εμμαούς. Η αρχή της ιστορίας αντιπροσώπευε μια απογοήτευση, ακολουθούμενη από έναν χρόνο αναμονής, και κατόπιν από μια αποκάλυψη της αλήθειας που αντιπροσωπεύει το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής. Εκείνη η αποκάλυψη της αλήθειας επιτελέστηκε όταν ο Χριστός απέσυρε το χέρι Του, το οποίο είχε «κρατήσει» τους οφθαλμούς των μαθητών. Αυτή είναι η αρχή της ιστορίας, και το μέσον της ιστορίας επαναλαμβάνεται με την ίδια ιστορία, όταν ο Χριστός αφαίρεσε την απογοήτευση από τους ένδεκα μαθητές αποκαλύπτοντας τον Εαυτό Του και ανοίγοντας τη διάνοιά τους στον Λόγο Του. Έπειτα ακολουθεί μια τελευταία μαρτυρία της ίδιας προφητικής δομής, η οποία αρχίζει με την πρώτη απογοήτευση, όχι με τη μεγάλη απογοήτευση.

Η ιστορία από την Εμμαούς έως την Πεντηκοστή παρέχει τρεις μάρτυρες της πρώτης απογοήτευσης, του χρόνου της καθυστέρησης και της Κραυγής του Μεσονυκτίου· όμως η πραγματική απογοήτευση, η οποία αποτελεί το ορόσημο στην αρχή καθενός από τους τρεις μάρτυρες, ήταν στην πραγματικότητα η δεύτερη απογοήτευση και όχι η πρώτη. Η αναγνώριση ότι το ορόσημο που είναι η Μεγάλη Απογοήτευση στη Μιλλεριτική ιστορία χρησιμοποιείται για να απεικονίσει την πρώτη απογοήτευση στη Μιλλεριτική ιστορία είναι ουσιώδης για την κατανόηση της αφήγησης που βρίσκουμε στα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη, τα οποία διαδραματίζονται ανάμεσα στο φαγητό που έλαβε χώρα κατά τον Μυστικό Δείπνο και τη σύλληψη τα μεσάνυχτα στον κήπο της Γεθσημανή. Αξίζει να σημειωθεί ότι, όταν ο Ιησούς εμφανίστηκε στους ένδεκα μαθητές και έφαγε μαζί τους, τους ρώτησε: «Γιατί είστε ταραγμένοι; και γιατί αναβαίνουν διαλογισμοί στις καρδιές σας;»

Αμέσως αφού είχε φάγει το τελευταίο δείπνο, στο βιβλίο του Ιωάννη, το απόσπασμα που πρόκειται να εξετάσουμε αρχίζει με τα λόγια του Χριστού, που τους λέγει: «Ας μη ταραττείται η καρδιά σας». Μέσα σε πέντε ημέρες, είχαν λησμονήσει εκείνη ακριβώς την εντολή. Το δέκατο τέταρτο έως το δέκατο έβδομο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του Ιωάννη αντιπροσωπεύει την πρώτη απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020, η οποία εισάγει μια περίοδο αναμονής, οδηγώντας στην Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από το κλείσιμο της δοκιμασίας, και αντιπροσωπεύει το μήνυμα της Μεσονυκτίου Κραυγής. Το μήνυμα εκείνο εισάγει μια χρονική περίοδο που έχει προτυπωθεί από το κίνημα του εβδόμου μηνός και προτυπώνεται

επίσης από τον δρόμο των μαθητών προς Εμμαούς, καθώς έσπευσαν προς τα Ιεροσόλυμα μέσα στο βαθύ σκότος της νυκτός. Αυτή η ιστορία είναι εκείνη που αντιπροσωπεύεται από τα τρία εβραϊκά γράμματα που χρησιμοποιήθηκαν από τον Χριστό για να παραστήσει τον Εαυτό Του ως την «Αλήθεια».

Είναι στην αφήγηση αυτών των τεσσάρων κεφαλαίων του Ιωάννη όπου βρίσκουμε όχι μόνο ότι το έργο του Αγίου Πνεύματος ταυτοποιείται ως τα ίδια βήματα εκείνου ακριβώς του λόγου, αλλά και όπου βρίσκεται η ισχυρότερη απόδειξη προς υποστήριξη των ισχυρισμών που τώρα διατυπώνονται, ότι δηλαδή η τελική εκπλήρωση του μηνύματος της Μεσονύκτιας Κραυγής παρουσιάζεται ήδη προοδευτικώς στη συνεδρίαση κατασκήνωσης του Exeter από τη δωδεκάτη Αυγούστου έως τη δεκάτη εβδόμη. Όταν το μήνυμα αναγνωρισθεί τελικώς από τους αναμένοντες αγίους, ο κόσμος θα βυθισθεί στην κρίση του νόμου της Κυριακής, καθώς εκείνοι οι αγγελιαφόροι θα μεταφέρουν το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα των «εσχάτων ημερών» προς έναν κόσμο που πεθαίνει.